

verzamelen alle hagedissen zich en ieder zoekt zich een plaatsje te veroveren. Vaak is 't een woelend kluwen van lenige, schitterende lichamen. Andere schieten voort door de struiken, nu en dan een lekker hapje bemachtigend en verorberend.

En lekkere hapjes zijn nu gelukkig in overvloed aanwezig; overal klimmen en springen sprinkhanen, groote en kleine, heerlijk voedsel voor onze smulgragen, die zich dik en vet eten, tot ze niet meer kunnen.

Buiten in de graslanden, op de heide, in de duinen, overal wemelt het van sprinkhanen; in een of twee uurtjes heeft men er een groot aantal van gevangen. Vooral 's avonds, wanneer de springers slaap krijgen, of vroeg in den morgen, wanneer de zon nog niet of pas op is, zijn ze licht te bemachtigen. Overdag, wanneer 't een beetje warm is, is 't vaak een werkje van moedeloos te worden.

Een flinke hap levert de groene sabelsprinkhaan (*Locusta viridissima*), die zich in de duinen bij voorkeur tusschen 't stalkruid (*ononis repens*) ophoudt en vrij gemakkelijk te vangen is, hoe vinnig hij ook bijten kan. Toch geef ik aan kleinere sprinkhaantjes de voorkeur boven *Locusta viridissima*; wie ooit een sabelsprinkhaan door een smaragdhagedis heeft op zien eten, zal begrijpen waarom; het duurt best wel een half uur voor hij dood is. Slechts eenmaal heb ik deze dieren tot voedsel gegeven, doch ik denk niet, het ooit weer te doen.

Hoe later in den herfst, hoe grooter het aantal der sprinkhanen en hoe grooter zijzelf worden. Tegen den tijd van den winterslaap kunnen de hagedissen zich dus goed vet en rondeten. Wanneer we bedenken, dat wij een zeeklimaat hebben — koele zomers en zachte winters — dan is het niet zoo zeer te verwonderen, dat de smaragdhagedis bij ons te lande den winter goed doorbrengt. 't Is echter altijd veilig, haar wakker te houden in de warme kamer.

Terwijl ik dit schrijf, zit ik juist tegenover mijn grootste terrarium, dat 1 M. lang, 75 cM. breed en 70 cM. hoog is, een flinke ruimte dus, waar plaats is voor hoogopgaande planten. Warm schijnt de zon op 't lichte groen, dat voortdurend in beweging is door de snel voortschuijvende hagedissen. Ze zijn vandaag levendiger dan ooit, vooral de kleine *Lacerta serpa*, die onbegrijpelijk snel voortschieten, van de eené plant op de andere springen en tegen de door *Polygonum Convolvulus* omslingerde tak op en neer klauteren. Ze winnen het van alle in vlugheid.

Vooran zijn twee der smaragdhagedissen druk bezig met sprinkhanen vangen, die overal tusschen de planten zitten. 't Is te zien, dat ze smullen. Hoe behagelijk likken ze met de tong na elken sprinkhaan, dien ze gevangen en verorberd hebben.

Aan de achterzijde is een derde in de klimop geklommen. Hoe prachtig komen nu de kleuren uit, het groen op den rug, de heldergele onderzijde en de blauwe keel, hoe steken ze af bij 't eenvoudige pakje van *Lac. vivipara*. Het is de mooiste, die ik heb, en tevens de tamste. Het voedsel neemt ze uit mijn hand aan en zelfs springt ze ernaar omhoog, wanneer ik een meelworm boven haar hoofd houd.

Het is altijd een groot voordeel, wanneer de hagedissen tam zijn, ook met het oog op de voeding. Een zeer goed voedsel toch zijn regenwormen, doch deze kunnen aan schuwe dieren onmogelijk gevoederd worden, daar zij dadelijk in hun holen vluchten. Ook kan men ze niet, zooals meelwormen in een voederbakje doen, daar ze hier uitkruipen. 't Is dan ook zeer gemakkelijk, wanneer de smaragdhagedis ze uit de hand aanneemt. De kunst is nu máár het tam maken. Hoe grooter terrarium en hoe weliger plantengroei,

hoe moeilijker dit gaat. Het pleit dan ook in zeker opzicht voor de inrichting van ons stukje natuur, wanneer 't temmen lastig gaat.

De beide jagers schijnen genoeg sprinkhanen gegeten te hebben. Een gaat zich stil wat liggen zonnen op den grooten platten steen. Ze zet de ribben uit en maakt zich plat om toch maar zooveel mogelijk van de warmte te genieten: van boven van de zonnestrallen, van onder van den heeten steen. De ander doet een wandelingetje over de turfrotsen en lekt wat water op uit de sloot.

Dit doen ze vaak na 't eten; vooral likken ze dan gretig de droppels van de planten, wanneer ik het regenen laat. Zoo'n stortbad vinden ze een heerlijk ding; van lust tot baden in de sloot heb ik nooit veel bemerkt.

Ik denk niet dat de voortplanting van *Lacerta viridis* reeds is waargenomen in Nederland of dat dit spoedig zal gebeuren. Ik vind over dit onderwerp nog 't volgende geschreven:

Den 29sten Mei legde een wijffe 's avonds tusschen 5^{1/2} en 6^{1/2} uur bij zeer heet, drukkend weer 11 eieren in 't vochtige zand en wierp toen gedurende den daaropvolgenden nacht en in den vroegen morgen een 6 à 7 cM. hoogen berg van droog zand daarover. Ik nam de hagedis uit haar vierkant hok, bracht de eieren in ander verblijf om hunne ontwikkeling na te kunnen gaan en maakte nu den bodem weer zorgvuldig glad. Het waterbakje, dat vroeger naast den zandberg, waarin de eieren gelegen hadden, stond, zette ik toevallig aan de tegenovergestelde zijde van het terrarium. Nu geschiedde echter iets, dat mij in waarheid met de grootste verbazing vervulde en dat het bijzonder fijne, ja, onbegrijpelijke plaatsbegrip dezer dieren treffend bewijst. 's Avonds vond ik de hagedis weer in denzelfden hoek, waarin ze de eieren gelegd had bezig, een dergelijken, hoogen zandberg als den vorigen dag, ditmaal echter zonder eieren, op te werpen, zoodat het dier, blijkbaar in de meening, dat zijn eieren nog op de rechte plaats lagen aan de verpleging der eieren nu reeds den tweeden dag zijn volle opmerkzaamheid wijdde. Ze had zich door de veranderde plaatsing van 't waterbakje in 't minst niet in de war laten maken; andere groote kenmerken ter orienteering, daar intusschen ook de vochtigheid in den bewusten hoek volkomen opgedroogd was, bood de groote, rechthoekige met zand bedekte, vlakke kast in 't geheel niet meer.

Amsterdam.

H. C. DELSMAN JR.

EgeleTERS.

U vraagt op pag. 89 van den loopenden jaargang van *De Levende Natuur*, of de Hollanders op het stuk van beestenvleesch nu wel zoo'n veel fijneren smaak hebben dan de Zigeuners, die onlangs in Baarn alle egels uit de buurt wegvingen en aan het spit braadden.

Hoe het met de eigenlijke Hollanders gesteld is, weet ik niet, maar ik kan u op mijn woord van eer verzekeren, dat voor menig oprechte Drentenaar een vet „stekelvarkentje” een ware versnapering is. Dat het beestje met huid en haar naar binnen gaat, zou ik nog zoo grif niet durven beweren. Het diertje wordt van zijn stekelige pels ontdaan, gekookt en... verorberd! Zoo'n vet „varkentje” moet volgens der Drenter smaak nog lekkerder wezen dan een vet konijn.

Misschien dat deze mededeeling u en de lezers van *d. L. N.* interesseert.

Beilen.

K. SIDERIUS.